

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 148

Hoe dan zullen zij horen?

Deze studie gaat over een zeer belangrijke waarheid die te maken heeft met de unieke periode waarvan het boek Handelingen de geschiedenis beschrijft. Ik geloof niet dat het zonder kennis en aanvaarding van deze waarheid mogelijk is het karakter van die bedeling ooit te begrijpen. De woorden in de titel van deze studie staan in de brief van Paulus aan de Romeinen, de laatste van zes brieven die hij in die tijd geschreven heeft. Het zou zeer waardevol zijn voor hen die de waarheid liefhebben vertrouwd te raken met de woorden van Paulus in Romeinen 10:13-15.

Als we naar de krioelende miljoenen op de aarde kijken in onze tijd, verlangen we er naar dat iedere levende op deze planeet het pure, onvervalste evangelie kon horen waarin verklaard wordt wie Jezus Christus is, wat Hij is, wat Hij nu doet en waarvoor Hij klaarstaat te doen voor eenieder die zich onderwerpt aan Hem, die Hem aanvaardt, dat wil zeggen die in Zijn naam gelooft (zie Joh. 1:12).

Er zijn werkelijk veel mensen die beweren dat dit bereikt in elke generatie kan worden als het volk van God boodschappers zou uitzenden en ononderbroken de middelen voor hun levensonderhoud zou verschaffen. En omdat dit gedaan hoort te worden, zetten zij zich in om dat te doen. Er bestaan talloze wereldomvattende zendingsprogramma's en mensen die in dit soort activiteit zijn betrokken, wijzen al snel op het hierboven geciteerde gedeelte uit Romeinen, met name het gedeelte dat zegt: 'hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?' Op basis van deze uitspraken verklaren deze organisatoren dat het onze goddelijke plicht is om fondsen te verschaffen zodat hun organisaties predikers kunnen uitzenden; er bestaat geen andere manier waarop mensen het evangelie kunnen horen en geloven.

Het is mijn overtuiging dat dit zowel misbruik als mishandeling is van dit gedeelte in de Schrift, aangezien het helemaal niets te maken heeft met het verschaffen van reisgeld aan zendelingen en het geven van aanvullende gaven voor hun levensonderhoud als zij zich eenmaal op het zendingsveld bevinden. Als er op deze manier gebruik van wordt gemaakt, wordt een buitengewoon belangrijke waarheid die thuishoort in de Handelingenperiode geloofchend. Het begint met de grote aankondiging:

Want al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden
(Rom. 10:13).

Het woord voor 'aanroepen' is *EPIKALEOMI*. Dat gaat om een appèl dat gebaseerd is op één of ander gevestigd recht. Het zou beter vertaald kunnen worden met 'een beroep doen op.' Dit gedeelte is geen uiteenzetting over het plan van verlossing voor de zondaar en het zou ook niet moeten worden aangehaald als iemand een zondaar vertelt wat hij moet doen om te worden gered. Het heeft te maken met een gelovige die hulp inroept als hij te maken krijgt met vreselijke omstandigheden, zoals we zien als Paulus zijn volgende vraag stelt: 'hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben?'

Vele dwaze mensen geloven en vertellen dat ook aan anderen, dat als men in zijn angsten maar vaak genoeg roept: 'Here, help ons,' dat God uiteindelijk 'vertederd zal worden' en Zijn redding uitstort over iemand die daarom smeekt. Dat is volstrekte nonsens, een absurditeit die ontstaan kan wanneer gedeelten als dit worden aangehaald ter ondersteuning.

De uitspraak: 'al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden,' komen we voor het eerst tegen in Joël 2:32, waar ze worden voorafgegaan door de woorden: 'en het zal geschieden.' De tijd waarop dit van toepassing is, wordt duidelijk aangegeven, namelijk de jaren die direct voorafgaan aan de wederkomst van Christus, dat is de tijd van de grote verdrukking. Dat was nog toekomstig toen Petrus deze woorden aanhaalde op de pinksterdag, zoals we kunnen lezen in Handelingen 2:21. Een situatie die zich nog zal voordoen, kan geen werkelijkheid voor het heden zijn. En met het oog op deze waarheid word ik gedwongen te zeggen dat ik absoluut geen onzekerheid of angst voel over mijn aanwezigheid op deze aarde in de tijd van de grote verdrukking. In feite zie ik ernaar uit. Daarom zal ik op die dag, als er duizend vijanden mij tegemoet zouden treden met een geladen geweer gericht op mijn hart of op mijn hoofd, een beroep doen op de naam van mijn Heer en de vraag stellen: 'zou u iemand vernietigen die de Heer toebehoort, iemand die met Hem is vereenzelvigd?' Ik ben ervan overtuigd dat als ik dat doe, elk geweer zal vallen en dat ik veilig weg kan gaan, me verheugend in het feit dat ik ooit, in de tijd van Gods bedeling der genade, het recht heb verworven om me op Zijn naam te beroepen.

Als we de vragenreeks verder onderzoeken, wordt het overduidelijk dat het recht zich te beroepen op de naam van de Heer iets is dat al eerder

gevestigd moet zijn en dat het uitsluitend het voorrecht is van een gelovige. Daarom wordt een andere vraag gesteld door de Geest van God:

Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben?
(Rom. 10:14)

Op deze vraag is maar één antwoord mogelijk: dat kunnen ze niet en dat zullen ze niet doen. Zij hebben bovendien niet het recht zich te beroepen op de naam van iemand Die zij niet hebben geloofd, iemand in Wie zij geen vertrouwen hebben, iemand Die zij hebben verworpen. Dat brengt ons tot een volgende vraag in deze reeks, die over een andere onmogelijkheid gaat:

Hoe zullen zij geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben?
(Rom. 10:14)

Ook hierop moet het antwoord luiden: onmogelijk, dat kunnen zij niet! Hoe kan iemand geloven in een ander waarvan hij nog nooit gehoord heeft? Geloven in en vertrouwen op een individu kan slecht op één manier ontstaan: de persoon zelf moet dat in ons opwekken. Daarom wordt van Jezus Christus gezegd dat Hij de Auteur van ons geloof is en dat verklaart waarom de stem van God zegt: 'hoort Hem!' En zelfs als iemand ons de waarheid over Christus heeft verteld, moet ons geloof overgaan van degene die het ons verteld heeft naar Degene over Wie hij verteld heeft. Het feit dat mensen niet kunnen geloven tenzij zij het gehoord hebben, brengt ons bij de volgende vraag in deze reeks.

Hoe zullen zij horen zonder een gezant? (Rom. 10:14)

Het woord voor 'prediker' is *KERUSSIN*. Het betekent niet 'prediker' en het is verkeerd het op deze manier te vertalen. Het is een kwalijke zaak deze onjuiste vertaling te handhaven met de bedoeling één of ander kerkelijk programma in het Woord te leggen. Het woord *KERUSSIN* is de naam van iemand die als gezant optreedt, iemand die publiekelijk de boodschap van een koning of bevelhebber doorgeeft, of een ander die met gezag bekleed is. De ware trouwe gezant maakt geen woord méér of minder bekend dan hem verteld is; hij verandert er niets aan, verbetert er niets aan en hij geeft er geen vrije weergave van. Hij leent uitsluitend zijn stem aan zijn superieur. In de Handelingentijd kon niemand geloven tenzij hij in contact was gekomen met een door God aangestelde gezant, iemand die niet door mensen was aangesteld, maar door Jezus Christus. Niemand verleende die eer aan zichzelf. Die werd door de Heer verleend.

Er is nog een belangrijk feit verbonden met deze reeks. Hij vraagt hen:

En hoe zal men aankondigen zonder aangesteld te zijn met gezag?
(Rom. 10:15).

In dit vers komen in de verschillende vertalingen twee fouten voor die de waarheid die hier door de Geest van God wordt geleerd, ontkrachten. *KERUSSŌ* betekent 'aankondigen' en het betekent niet 'prediken.' Prediken, dat wil zeggen een boodschap doorgeven met alle vormen van oratorische

bloemrijke uitdrukkingen en bijbehorende gebaren, hoorde niet bij en had ook geen plaats in de apostolische gemeenschap. Redenaarskunst is door de Griekse kerkvaders geïntroduceerd. Let eens op de vier minuten durende boodschap van Petrus op de pinksterdag voor een echt voorbeeld van apostolische aankondiging (Hand. 2:14-36).

Het woord *APOSTELLŌ*, dat hier vertaald is met 'zenden,' heeft niets met zenden te maken, behalve dat het zou kunnen zijn dat iemand die was aangesteld om een bepaalde dienst te verrichten dat misschien op een andere plaats moest doen. Het Griekse woord voor het gewone 'zenden' is *PEMPŌ*. Ik zou elke oprechte student van de Bijbel willen aanraden om overal het woord *APOSTELLŌ* op te schrijven in de drieëndertig plaatsen waar het voorkomt in het Nieuwe Testament.

Het antwoord op deze laatste vraag in de reeks is dat geen enkel mens kan aankondigen zonder daartoe te zijn aangesteld. Een zelfbenoemde gezant is een contradictie. Onder mensen is het een misdaad als gezant op te treden zonder aanstelling en te beweren een gezant van God te zijn is een zonde tegenover Hem. Hieruit kunnen we leren, hoewel velen dit afwijzen, dat in de drieëndertig jaar durende periode van de Handelingen de proclamatie van Jezus Christus, dat wil zeggen de aankondiging van Gods heilbrengende boodschap, alleen werd gedaan door mensen die door God daartoe waren aangesteld. De aankondiging van Jezus Christus was een activiteit die beperkt was tot zulke mensen en als anderen geprobeerd zouden hebben dat te doen, zouden ze vallen onder de veroordeling waarvan gesproken wordt in Jeremia 23:21: 'Ik heb tot hen niet gesproken, toch hebben zij geprofeteerd.'

'Maar,' zal iemand ongetwijfeld vragen, 'wat moeten we dan met de instructie die aan ons gegeven is in II Timotheüs 4:2 om het Woord te verkondigen? Wordt daarmee niet elke gelovige een gezant?'

Zonder enige twijfel! En daarmee wordt iedere gelovige op een volledig gelijkwaardige positie geplaatst. Bovendien beperkt dit onze aankondiging tot het geschreven Woord van God, dat aan allen in dezelfde mate is gegeven. Deze aankondiging heeft geen relatie met onze preken, onze gedachten, onze interpretaties, onze ervaringen, onze grappige verhalen, of interessante anekdotes. En we moeten altijd de waarschuwing voor ogen houden: 'de profeet die een droom heeft, vertelle een droom, en die mijn woord heeft, spreke mijn woord naar waarheid; wat heeft het stro met het koren gemeen? luidt het woord des HEREN' (Jer. 23:28).

De gezanten in de Handelingenperiode ontvingen hun boodschap telkens als zij het Woord van de Heer spraken. Het was een officieel geheim totdat zij hun mond open deden en erover spraken. De ene gezant ontving zijn boodschap niet van een andere. Daarom konden allen die het hoorden dit aanvaarden als het Woord van God en niet als de woorden van mensen (I Thes. 2:13).

In de brief aan de Romeinen, de laatste brief die hij heeft geschreven in de Handelingentijd, belandt Paulus op een punt waarop hij zijn woorden richt tot de heidenen (mensen uit de volken) die geloofden (Rom. 11:13) en legt hij uit dat hij een apostel (een door God aangestelde) voor de heidenen is en hij voegt daaraan toe dat met het oog hierop hij zijn bediening zal verheerlijken. Aangezien dit de waarheid is, was Paulus de enige mens die Gods heilbrengende boodschap kon verkondigen aan een heiden in de Handelingentijd.

Deze waarheid moet niet van tafel worden geveegd met het feit dat Petrus Christus verkondigde aan een godvrezend, rechtvaardig heiden-gezin (Hand.10:2,35). De feiten zijn dat Petrus met gezag was aangesteld voor dit gezin en dat was meteen de begrenzing van zijn aanstelling. Bovendien is de gedachte die voortdurend naar voren wordt gebracht dat er een groep mensen naar Rome is gegaan om het evangelie aan de Romeinen te verkondigen nog voordat Paulus hen ooit geschreven heeft zo verkeerd als een leerstelling maar verkeerd kan zijn. Er waren vreemdelingen uit Rome in Jeruzalem op de dag van Pinksteren, maar dat waren Joden (Hand. 2:5,10) en het is duidelijk dat deze vrome mensen gelovig werden en teruggegaan zijn naar Rome als door God aangestelde gezanten onder de Joden in Rome, maar als zij aangesteld zouden zijn geweest voor de heidenen, zou de bewering van Paulus in Romeinen 11:13 niets anders dan huichelarij, gewichtdoenerij en verbeelding zijn geweest.